

банку України, **лежали** на столі судді Високого суду Англії та Уельсу сера Вільяма Тровера. Щоб розглянути цю справу, йому знадобилося лише 14 тижнів. Більш ніж достатньо, адже він почав вивчати юриспруденцію приблизно в той самий час, коли Коломойський заробляв свої перші гроші на задачі склотари.

Тровер злився: четверо з десяти запрошених свідків так і не з'явилися до суду. Тому суддя назвав «мужнім вчинком» розповідь під присягою ексзаступниці голови Нацбанку Катерини Рожкової про те, як Ігор Коломойський погрожував їй фізичною розправою. Саме вона керувала перевіркою ПриватБанку перед націоналізацією.

На підтвердження своїх слів Рожкова показала судді повідомлення та дзвінки, після яких вона перестала зустрічатися з Коломойським і почала їздити на роботу в супроводі охорони.

Підтвердження цих свідчень знайшлося і в переписці між власниками банку у WhatsApp: Коломойський хизувався перед Боголюбовим, що організував протест під будинком Рожкової.

Порцію погроз отримала й очільниця НБУ Валерія Гонтарева.

Маючи за плечима багато років роботи з корпоративними спорами, Тровер із розумінням поставився до заляканих працівників ПриватБанку: «У банку панувала культура екстремального підпорядкування, навіть страху. Коломойський був владним бізнесменом, який викликав лояльність у тих, хто був готовий виконувати його вказівки, але без вагань домагався свого, залякуючи інших. Вони просто намагалися не думати надто глибоко про це. Це був спосіб виживання».

А от до пояснень пострадянського олігарха суддя поставився значно скептичніше: «Я вважаю немислимим, що схему перекредитування та деталі її функціонування могли розробити чи впровадити без його (Ігоря Коломойського. — Ред.) схвалення».

Тровер здивувався: Коломойський майже не намагався спростувати безліч доказів, які свідчили про його домінуючу та контролюючу роль у справах. Але, як і Боголюбов, свідчити усно в суді передумав в останню хвилину. Версія про «недоступність» здавалася непереконаливою: хоча Коломойський уже перебував під вартою, можна було вийти на зв'язок через відеоконференцію — було б бажання!

«Рішення відповідачів не надавати свідчення на свій захист значною мірою було зумовлене усвідомленням того, що схема перекредитування не мала жодного справжнього комерційного обґрунтування, — підсумував суддя Високого суду Англії та Уельсу. — Вони не надали жодного пояснення, яке спростувало б припущення, що ця схема передбачала привласнення коштів банку та порушення обов'язків перед банком тими, хто був до неї причетний.

Вони обидва усвідомлювали: надання свідчень піддало б їх перехресному допиту щодо їхньої ролі в привласненні коштів, на якому вони не мали б жодної переконливої виправдальної відповіді, тому вирішили не робити цього».

Читайте також: **ПриватБанк на Кіпрі відмив \$470 млрд за 10 років - деталі позову ПриватБанка в суд штату Делавер**

Фрагмент судового рішення Високого суду Англії та Уельсу:

«У банку панувала культура підпорядкування та беззаперечного виконання вказівок, що надходили від тих, хто перебував вище в ієрархії, на вершині якої стояли пан Коломойський і (хоч і менш помітно) пан Боголюбов».

Уважно вислухавши свідків, які все ж таки не побоялися розповісти про те, що бачили в банку, суддя підсумував: людська пам'ять — річ ненадійна: «Люди можуть переконати себе в правдивості хибних спогадів про події і можуть зберігати впевненість у цих хибних спогадах. Ще ненадійнішою є здатність судді оцінювати чесність і надійність, спираючись на поведінку свідка».

Тож Тровер зосередився на беземоційних доказах злочину: на документах. Вони й допомогли **підрахувати**: не без зусиль топкерівництва з банку безповоротно зникло \$1,9 млрд. Але як?

Читайте також: **Як олігархи, за сприяння СБУ та влади, плювали на карантин та на закони**

Вісім мільярдів на двох

Шість тисяч рядків у таблиці Excel безстрашно розповідали про сотні платіжних ланцюгів, які мандрували по колу між рахунками банку в Україні, Латвії та на Кіпрі.

Наповнити цю таблицю допомогли колишні працівники банку, які добре знали, як працювала схема. Озброївшись банківськими виписками, вони показали, як контрольовані Коломойським і Боголюбовим компанії отримали понад \$450 млн кредитів. Зовні це було схоже на звичайну зовнішньоекономічну угоду: компанія просила гроші, щоб купити товар. Натомість отримані гроші не витратила, а залишала собі. У суді Ігор Коломойський визнав, що був пов'язаний із 21 компанією-позичальником, а Геннадій Боголюбов — із 19.

З інтерв'ю Ігоря Коломойського NV:

— Велика частина кредитів ПриватБанку — це пов'язані з вами особи.

— Яка різниця.

— З інформації НБУ: банк видав 92% обсягу кредитів лише 50 позичальникам.

— І що? Не можна було?

Придивившись до профілів цих компаній уважніше, суддя здивувався. Вони часто мали одного-двох працівників, купу збитків та абсурдний бізнес-план, за яким дохід повинен був зрости в тисячі разів без жодного пояснення.

Ігор Коломойський і Геннадій Боголюбов ведуть спільний бізнес і дружать понад 20 років. На фото ліворуч бізнесмени під час застілля в 1997 році. На фото праворуч у синагозі «Золота Роза» в Дніпропетровську 25 листопада 2010 року

Наприклад, компанія Esmola отримала від банку 400 млн грн позики на «поточну діяльність», хоча мала лише 10 тис. грн доходу й активи на 19,7 тис. грн. Тоді як її бізнес-план передбачав 295 млн грн виручки за перший рік, 347 млн грн за другий і 377 млн грн за третій.

Так само ТОВ «Вегаторг» прийшло в банк по гроші, маючи чистий збиток 650 тис. грн і бізнес-план із амбітним прогнозом виручки на понад 3 млрд. Попри відсутність переконливих пояснень, яким чином планується досягти такого стрімкого успіху, банк присвоїв цьому кредиту категорію «помірний ризик» і видав 54 млн грн.

Формальною перестраховкою для банку мало бути те, що компанії надавали так зване забезпечення: нерухомість, акції або права за контрактами, які можна було продати й компенсувати неповернутий кредит. Але незалежні аудитори зафіксували, що вартість цих застав часто була перебільшена або взагалі не варта виданого яйця.

Читайте також: **Нові обвинувачення Коломойському та Боголюбову висунули США**

З інтерв'ю Ігоря Коломойського 23 травня 2019 року «Українській правді»:

— Ви не допускаєте, що ПриватБанк міг видавати кредити ненадійним клієнтам?

— Ні. Взагалі не допускаю. Неважливо, кому ПриватБанк видав кредит. Головне, щоб під нього було покриття. Воно було. Було в подвійному розмірі.

Наприклад, готуючи незалежний аудиторський звіт, компанія Bakers запідозрила банк у махінаціях і попросила надати інформацію про технічний стан нафтобаз, а заодно пояснити: як так вийшло, що в них зберігається вдвічі більше пального, ніж вони фізично можуть вмістити? І як вони змогли продати пального в рази більше, ніж це можна було б зробити через мережу автозаправок?

Аудитори попередили: якщо підтвердити правдивість даних не вийде, оцінювач відмовиться від роботи.

Оцінивши рівень загрози, менеджери ПриватБанку Плиська і Чернишов почали мозковий штурм у Skype: «Напишіть, що це тому, що ці нафтобази продають не через мережу АЗС, а великим оптовим покупцям: агровиробникам, компаніям, які надають послуги зі збирання врожаю. Якщо є ще якісь ідеї, теж напишіть, потім обговоримо. Ну або пожежникам чи армії!».

Що сталося далі, у матеріалах справи не зазначено. Але вже через три тижні звіт за 2016 рік був готовий.

У ньому технічний стан кожної зі 149 нафтобаз був описаний як «задовільний» або «добрий». З обережною приміткою: аудитори не виїжджали особисто на ці об'єкти й спиралися лише на інформацію, яку надав банк. Як і у випадку з даними про обсяг проданого пального.

Звіт аудиторів здавався непереконалим. Тож Нацбанк вирішив оцінити стан нафтобаз самостійно — не лише на основі паперових свідчень ПриватБанку. Об'їхавши 20 об'єктів, перевіряльники дізналися, що деякі з них не працювали вже дуже давно. За словами Рожкової, частина взагалі була в руїнах.

Закінчивши читати документи, суддя Тровер підсумував: за маніпуляціями з цифрами стояли одні й ті самі люди, які діяли за вказівками Коломойського і за згодою Боголюбова: «Неможливо припустити, що будь-хто з них (Коломойський або Боголюбов. — Ред.) погодився надати такі застави як забезпечення кредитування непов'язаних позичальників на безстроковій основі. Цього не зробив би жоден раціональний бізнесмен, особливо якщо суб'єкти, яким мали надати ці позики, їм абсолютно не відомі».

Суддя Тровер хотів запитати Ігоря Коломойського й про те, як так вийшло, що підконтрольна йому компанія спочатку отримала кредит у ПриватБанку, а потім позичила 44 млн євро його сестрі Ларисі Черток? І цей кредит так ніхто й не повернув. Згодом підконтрольна компанія Черток придбала замок Буффавен у Франції

Те, що Боголюбов завзято підтримував вказівки Коломойського, не видавалося дивним. Суддя прочитав їхні численні переписки у WhatsApp, Viber і Black — закритій системі, якій Коломойський довіряв найбільше. Вони багато років вели спільний бізнес і поза межами ПриватБанку, ділили офіс у Женеві та навіть зареєстровані були по сусідству в невеличкому селищі Микільське під Маріуполем.

У своїх переписках олігархи жартували, пліткували, надсилали мему і давали один одному поради щодо здоров'я. Та й по роботі обговорювати завжди було що: їхні сукупні активи сягали близько \$8 млрд.

Легкість розмов випарувалася, коли багатомільярдні оборудки загнали ПриватБанк у кризу. І лише рецепти його порятунку від Коломойського та Боголюбова скидалися на несмішний жарт.

Читайте також: **Персональні дані про клієнтів «ПриватБанку» зливали за гроші його співробітниця**

Початок агонії

У липні 2014 року Боголюбов із Дубілетом попросили Нацбанк надати 2 млрд грн (а згодом 3,5 млрд грн) стабілізаційного кредиту. У своєму листі керівництво ПриватБанку зазначало, що в усьому винні клієнти: мовляв, вони масово забирають свої депозити, а позичальники відтягують виплату кредитів.

Регулятор поставився до цієї проблеми з розумінням і позичив гроші. Ще б пак, адже рахунки в банку мало понад 20 млн українців.

Утім, щойно на рахунки ПриватБанку зайшов перший транш, правоохоронці побачили, що гроші «на стабілізацію» використовуються не за призначенням. Генеральна прокуратура почала досудове розслідування за частиною п'ятою статті 191 Кримінального кодексу України «Привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем».

На початку січня 2015 року Генпрокуратура стала вимагати показати документи, які стосувалися рефінансування банку. Перевірити, чи все гаразд із кредитом, паралельно вирішив і Нацбанк.

Так держава дізналася про масштабну кампанію з видачі кредитів «паперовим» фірмам, у результаті якої в банку з'явилася дірка розміром 113 млрд грн.

Нацбанк поставив олігархам ультиматум: або закриваєте дірку, або банк націоналізують. Щоб надати реалістичний план пошуку грошей для закриття дірки в бюджеті, у фінустанови був час до 25 грудня 2015 року.

Коломойський і Боголюбов із головою поринули в роботу. Із запізненням у півтора місяця вони передали свої ідеї очільниці Нацбанку Валерії Гонтаревій. Але із цим планом вона не погодилася, бо замість негайного усунення дефіциту капіталу олігархи пропонували дати їм ще майже п'ять років «фори».

Через два дні Коломойський надав план Б. Тепер замість грошей він пропонував передати банку активи вартістю 31 млрд грн і фактично просив НБУ перетворитися з кредитора на торговця заставою.

Нацбанк придивився до активів уважніше: здавалося, його знову намагалися обманути. Бо їхня реальна ринкова вартість виявилася втричі нижчою.

Як так вийшло, Рожкова запитала в Коломойського під час зустрічі, дивлячись прямо в очі. За словами олігарха, він думав, що Нацбанк проводитиме перевірки лише формально. Тому самих цифр, наведених у документах, мало бути цілком достатньо для того, щоб йому повірили. Але вірити в цю легенду фінрегулятор відмовився.

Націоналізація наближалася. Коломойський попросив дати йому ще один шанс: у своєму листі Валерії Гонтаревій він особисто зобов'язався виплатити кредит і протягом наступних чотирьох років надати під заставу активи вартістю понад 76 млрд. Новий список включав нерухомість, літаки, заводи і компанії, де він був співвласником. Але знову без чітких термінів: у межах розтягнутого на роки плану реструктуризації.

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

«Позиція відповідачів неправдоподібна і побудована на навмисній брехні, — підсумував суддя Тровер, читаючи цю історію. — Все побудовано на нечесних (шахрайських) підвалинах».

Читайте також: **Кому належить енергетична інфраструктура України: олігархи де-факто контролюють критичні активи**

Не повірила обіцянкам Коломойського й Гонтарева.

Через два тижні на столі в голови наглядової ради ПриватБанку Володимира Стельмаха й голови правління Олександра Дубілета лежали нищівні результати свіжого аудиторського звіту Нацбанку. У ньому йшлося і про операції з пов'язаними компаніями, і про масове надання кредитів збитковим фірмам.

НБУ вимагав покарати відповідальних і погіршив оцінку банку до найнижчого рівня.

Та єдине, що зробила наглядова рада, прочитавши звіт, — доручила правлінню «розробити і впровадити ефективні заходи для усунення виявлених порушень і виконання рекомендацій (НБУ. — Ред.)».

Акціонери були ще добрішими і на наступних загальних зборах 26 серпня 2016 року вирішили, що «вся команда банку, за висновком наглядової ради, заслуговує на високу оцінку».

Минали місяці. Чергова ідея ПриватБанку видати кредитів на 120 млрд «новим», але таким самим «порожнім» компаніям змусила Валерію Гонтареву зібрати усіх його власників на серйозну розмову.

На цю зустріч Ігор Коломойський прийшов у поганому настрої. І після слів Гонтаревої «ми не бачимо жодного прогресу» пригрозив їй: якщо НБУ націоналізує банк, він просто переїде до Ізраїлю. А тоді додав: «У мене дуже довгі руки».

Голова Національного банку України Валерія Гонтарева та її заступниця Катерина Рожкова кажуть, що отримували погрози від Ігоря Коломойського через те, що держава націоналізувала ПриватБанк

«Це не я, це вони»

Держава хотіла будь-якою ціною притягнути Коломойського та Боголюбова до відповідальності й змусити повернути вкрадені гроші. Щоб досягти цієї мети, справу вирішили передати до Високого суду Англії та Уельсу, який завдяки процедурі всесвітнього арешту активів (WFO) може заморозити майно відповідачів по всьому світу. І, головне, зробити це швидко, щоб зловмисники не встигли сховати нажите добро.

Легендарна непідкупність британських суддів та їхня обізнаність у заплутаних міжнародних схемах, офшорах і корпоративних структурах вселяли надію на справедливе рішення.

Багато операцій у згаданій схемі відбувалося через компанії, зареєстровані на Британських Віргінських островах. А отже, формальна підстава звернутися до британського суду в держави була.

Відповідачі від цієї ідеї були не в захваті. Мовляв, позивач спеціально (!) звузив опис схеми, щоб справа виглядала як пов'язана з Англією. І взагалі: де докази, що за десятками офшорів і сотнями засновників та директорів, які змінювалися чи не кожному пору року, стоять саме Ігор Валерійович Коломойський і Геннадій Борисович Боголюбов?

Читайте також: **Боголюбов втік з України за чужим паспортом українця з Волині**

2019 рік. Щойно повернувшись до України після кількох років відсутності, Ігор Коломойський відповідає на запитання журналіста NV:

— Ви винні державі.

— Мало того, що в мене забрали банк, так я ще й щось винен?

— Звичайно.

— Ви взагалі цю маячню розумієте?

Чію тінь закривали формальні власники компаній, мав з'ясувати суд.

Відповідачі намагалися переконати Тровера в тому, що вони не керували банком, не розуміли суті шахрайської схеми і, звісно ж, не вирішували, кому надавати кредит, а кому ні. А якщо й були пов'язані з компанією-позичальником, то не керували нею.

Утім, досвідчений суддя зібрав докупи всі докази й підсумував: саме Коломойський і Боголюбов контролювали компанії, які отримували багатомільйонні кредити. А вказані в документах прізвища-ноунейми володіли багатством лише на папері.

Атмосфера страху перед власниками банку добре пояснювала, чому в ролі директорів і засновників компаній-позичальників виступали працівники самого ПриватБанку. Менеджери банку, на чіих очах відбувалися ці операції, у суді пояснили: навіть без формальних договорів вони просто знали, що тримають активи для Коломойського. Це було «нормально».

А коли терміново були потрібні додаткові «свіжі» обличчя, на допомогу приходили кіпрські фахівці. Вони знаходили громадян Кіпру, які за невелику винагороду (стандарт на ринку — 1–2 тис. євро на місяць) дозволяли вписувати свої імена в реєстраційні документи офшорки. Цей відносно легкий спосіб заробітку забезпечує директорів фірми (або кількох фірм) розмірене життя на острові, де сонце не ховається за хмарами до 340 днів на рік.

Суддя гортав сотні сторінок справи: контракти, підписані з компаніями із номінальними директорами, не вирізнялися оригінальністю, а точніше були схожі на братів-близнюків, де в око впадали хіба що інша назва, інша сума запитуваного кредиту та інша адреса реєстрації. «Це не випадковість, — підсумував суддя. — Це контрольована схема».

Тровер намагався знайти хоч якісь папери, де олігархи дають вказівки менеджерам кредитувати пов'язані компанії, але марно.

Працюючи з офіційними документами, Коломойський і Боголюбов дотримувалися принципу «прочитай — знищив». «Дуже дивна поведінка для члена наглядової ради великої фінансової установи з приблизно двадцятьма мільйонами клієнтів», — резюмував суддя.

Не знайшлося в матеріалах справи і компрометуючих електронних листів від Ігоря Коломойського. За його словами, у нього взагалі не було особистої електронної адреси, бо він не довіряв цьому способу комунікації. А коли Тровер попросив олігарха надати хоча б свої паперові записи про те, з ким і коли він зустрічався в період перед націоналізацією, той відповів, що зберегти таку інформацію йому теж не вдалося.

Суддя обурився: «Не дуже схоже на правду, щоб ні пан Коломойський, ні його секретарі не зберігали жодних записів про те, де, коли і з ким він зустрічався у зв'язку з подіями, що мають значення для цієї справи».

«Дивовижні труднощі» виникли й з отриманням документації від тих, хто працював із Геннадієм Боголюбовим. Щоб отримати доступ до його електронної пошти, нове керівництво вже націоналізованого ПриватБанку витратило купу часу в українських судах. А коли цей доступ таки з'явився, жодного листа за період, коли в банку прокручувалися шахрайські схеми, там уже не було.

«Я майже не сумніваюся, що розкриті документальні записи про участь пана Боголюбова в питанні, які стосуються цього провадження, значно відстають від того, що було на момент подій», — підсумував Тровер. І додав: Коломойський і Боголюбов намагалися відхреститися від звинувачень у незаконному збагаченні, будуючи свій захист у суді «на навмисній брехні».

Читайте також: **Тепер вже й Боголюбов вимагає від уряду України повернення втрачених коштів в Приватбанку**

Правду «підсвітив» Дубілет

Перед націоналізацією Коломойський і Боголюбов володіли понад 90% акцій ПриватБанку на двох. Решта була розпорощена між топменеджерами.

Акціонери хоч і володіють банком, але рішення, кому надавати (сумнівні) кредити, приймає менеджмент. Але це за законом. Суддя мав розібратися, як було насправді. Чи впливали акціонери на рішення, які мали прийматися на кілька рівнів нижче?

Читайте також: **Дубілет та ще два ТОП-посадовці "Приватбанку" отримали нові підозри у розтраті 8 мільярдів**

З інтерв'ю Ігоря Коломойського 3 грудня 2015 року **LB**:

«Я принципово не втручаюся в роботу. Я допомагаю Дубілету: де порадою, де якимись методичними речами. Як бізнесмен можу допомогти. Але немає жодних команд, розпоряджень. Менеджмент повністю незалежний».

Підказки були розпорощені на тисячах сторінок протоколів, що фіксували найбільш публічну частину життя банку. Тровер почав вивчати його роботу з «верхівки» і здивувався, наскільки синхронно голосували акціонери на загальних зборах, поки діяла злочинна схема привласнення коштів.

Усі без винятку рішення загальних зборів включно з річним звітом і використанням

прибутку банку підтримувалися без критики й зауважень. Одностайно.

За такою самою логікою акціонери обрали Ігоря Коломойського головою наглядової ради, яка мала контролювати менеджмент банку. Увійшов до її складу і Геннадій Боголюбов.

Наглядова рада збиралася кілька десятків разів на рік. У протоколах засідань залишилась інформація про те, що і Коломойський, і Боголюбов регулярно відвідували ці засідання, голосували і ставили свої підписи під рішеннями.

Легенда олігархів про «формальних наглядців» і «нічого не вирішував» здавалася дедалі менш переконливою.

Тим більше що саме наглядова рада призначала членів правління фінустанови, тобто топменеджмент, який приймає всі поточні рішення. 19 років поспіль головою правління стабільно залишався Олександр Дубілет. Саме він очолював кредитний комітет і підписував угоди про позики «паперовим» компаніям у межах розслідуваної схеми.

Олександр Дубілет був головою правління ПриватБанку понад 19 років. Фото: Мінфін

Суддя вкотре уважно переглянув матеріали справи: чи збереглася офіційна кореспонденція між Коломойським і Дубілетом? Ні. «Мабуть, документи знищені», — знову засмутився він.

Все, що залишилося від спілкування між акціонером і головою правління, — це безліч телефонних дзвінків. Перед тим як ПриватБанк попросив у Нацбанку стабілізаційний кредит, за чотири місяці Дубілет і Коломойський зідзвонювалися понад сто разів.

Читайте також: **Екскервіник ПриватБанку Дубілет шахрайськи вимагає через суд припинити розшук**

Зате зберігся зміст розмов між Дубілетом і Боголюбовим, де йшлося про те, на яких умовах ПриватБанк кредитуватиме компанії олігарха (і компанії, які записані на номіналів, але перебувають під його контролем).

Суддя підсумував, що стосунки між ними суттєво виходили за межі очікуваних між головою правління банку та одним із його контролюючих акціонерів: «Я не погоджуюся з твердженням пана Боголюбова, що всі ці повідомлення можна охарактеризувати як “не пов’язані зі схемою” або як “нешкідливі”».

На підкріплення цієї думки в Тровера були електронні листи і діалоги в Skype між Дубілетом і працівниками, де обговорювалися щойно поставлені завдання щодо «потрібних» компаній. Неформальні розпорядження виконувалися беззаперечно.

Ігор Коломойський під час судового засідання 10 листопада 2023 року. Йому оголошено підозру в шахрайстві та легалізації коштів, отриманих злочинним способом. Із вересня 2023 року він перебуває під вартою за рішенням суду. Фото: Суспільне

Звичка знищувати документи й заперечувати користування електронною поштою не допомогла Коломойському уникнути відповідальності. Суддя з іронією зауважив, що в ПриватБанку до Боголюбова ставилися так, «ніби він був одним і тим самим паном Коломойським».

Відшкодувати державі \$1,9 млрд збитків друзі та їхні компанії, за рішенням суду, будуть солідарно. Удвох.

30 липня 2025 року суд визнав, що Ігор Коломойський і Геннадій Боголюбов незаконно привласнили майже \$2 млрд коштів банку, реалізувавши «шахрайство візантійської складності» через схеми перекредитування.

У листопаді 2025 року суд зобов'язав колишніх власників виплатити банку понад \$3 млрд (близько \$1,76 млрд основної суми й \$1,19 млрд відсотків, а також витрати на судовий процес).

Оскільки кошти не повернули добровільно до встановленого терміну (24 листопада 2025 року), ПриватБанк розпочав процедуру примусового виконання судового рішення за рахунок активів Коломойського та Боголюбова.

Олександр Дубілет, за даними слідства, перебуває в Ізраїлі: Вищий антикорупційний суд раніше заочно обрав йому запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, а 9 квітня 2026 року дозволив його екстрадицію до України у справі про ймовірне виведення з ПриватБанку \$315 млн (або 8,2 млрд грн).

Любов Величко, опубліковано у виданні [Texty.org.ua](https://texty.org.ua)

Читайте також:

- **"Антиколомойський" законопроект про банки спотворили більш ніж 16000 правок**
- **Повернути Приватбанк ексвласникам неможливо — Верховний суд**
- **ВАКС вдруде заочно арештував поплічника Коломойського - ексголови правління ПриватБанку Дубілета**
- **Як влада за допомогою СБУ, ДБР, БЕБ і судді Ткаченка рятує Коломойського**
- **Дубілет і Ко: ВАКС розгляне справу про розкрадання 8,2 мільярда "ПриватБанку"**
- **Старший Дубілет хоче змусити МВС видалити інформацію про себе з розшуку**
- **ВС готується віддати офшорам Суркісів 350 млн доларів українців**
- **Справа на 16,5 мільярдів: ПриватБанк вручив Коломойському та Боголюбову ізраїльські позови**
- **На лаву підсудних підуть шість осіб, які вкрали з «ПриватБанку» понад 8,4 млрд.**

[Share 0](#)

Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

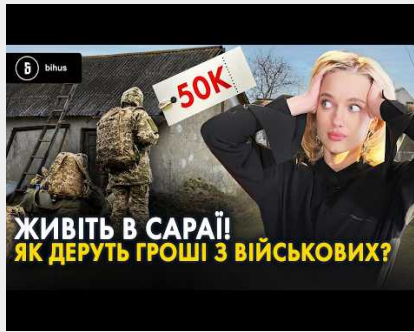
Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

Воюєш? Плати більше! 50к за оренду і космічні комісії: як виглядає ринок житла на фронті?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com